

РЕШЕНИЕ

№ 33941

гр. София, 17.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 30.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **6747** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 26, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Б. Й., гражданин на Турция, [дата на раждане] , в С., с персонален номер 49837831586, притежаващ паспорт № U29017394, издаден на 12.12.2022 г., чрез адвокат С. И. С. от САК, срещу Заповед рег. № 513з – 6877 от 09.06.2025 г. на Началник отдел „Миграция“ към СДВР, с която се отказва предоставяне на продължително пребиваване в Република България по заявление вх. № 101412 / 20.05.2025 г.

Жалбоподателят оспорва издадения отказ за предоставяне на продължително пребиваване в Р България като неправилен и незаконосъобразен, като счита, че при издаването му са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Навежда твърдения, че основният аргумент за отказ е, че не е бил открит на адреса и че съседите не го познават, като този извод е едностранчив и неправилен и опорочава крайния административен акт. Поддържа, че в заповедта не е посочено кои са т.нар. съседи, които са предоставили тази информация, че не живее на посочения адрес, липсват данни за тяхната самоличност, както и информация от кога живеят в сградата и дали са разпитвани за други обстоятелства, от които да може да се установи достоверността на заявеното от тях. Сключването на договор за наем на жилище и подаването на документи за постоянно пребиваване не е свързано със задължение кандидатът да се намира постоянно и непрекъснато в жилището си. Твърди, че при настаняването в наетото жилище, е заявен като обитател в сградата и е регистриран в книгата на етажната собственост, като също така е платил изцяло вноските, дължими за управление и поддръжка на общите части, което недвусмислено говори за реално обитаване на наетия имот. Посочено е, че визата, която му дава

право на временен престой в страната, е от 09.05.2025г. Между тази дата и датата на извършената проверка - 29.05.2025г. са минали само 20 дни, което е крайно недостатъчно, за да може да стане познат на съседите си. В жалбата е посочено още, че при подаване на документите за кандидатстване за пребиваване му е изискано да представи допълнителни документи, за което е съставена ръчна бележка. Изисканите книжа се издават от Република Турция, което е наложило няколко дни след подаване на заявлението да замине за там, за да може своевременно да изпълни дадените указания. Моли обжалваната заповед да бъде отменена. Претендира присъждане на направените разноски.

Ответникът – началник на отдел „Миграция“ към СДВР оспорва жалбата чрез юрк. А.. В писмени бележки изразява становище за неоснователност на жалбата и излага доводи за законосъобразност на оспорвания акт. Моли оспорваният акт да бъде потвърден като правилен и законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Административното производство е започнало по заявление на Б. Й. с вх. № 101412/20.05.2025г. за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България на основание чл.24, ал.1, т.10 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ (л.18 – 24 от делото). Към заявлението са приложени изискуемите документи.

За проверка относно достоверността на адреса, на който е заявил, че живее, а именно [населено място], „В. 2“, [жилищен адрес] вх. „Б“, ет. 5, ап. 508, е извършена проверка от служители на отдел „Миграция“ – СДВР. Констатациите от проверката са отразени в докладна записка рег. № 513р-56489 от 30.05.2025 г. (л. 17 от делото), според която на 29.05.2025 г. на място на адреса не е установен търсеният чужд гражданин - Б. Й., но на адреса е установен г-н А. Челак, който е собственикът на жилището. В проведения разговор с него е потвърдил, че чуждият гражданин живее на адреса, но в момента е командировка в Германия. Също така е заявил, че е отдал жилището си на още двама граждани на Турция, които също били командировка извън Р. България. Проведен е разговор и със съсед от апартамент 509, г-жа В. К., който е заявил, че не е виждала търсения чужд гражданин и на адреса живее само собственикът на жилището г-н А. Челак.

Въз основа на докладната записка е изготвено становище рег. № 513р-60456 от 09.06.2025г. до ЗА началника на отдел Миграция СДВР, в което е посочено, че от подаване на заявлението до извършване на проверката на адрес на 29.05.2025г., чуждият гражданин не се е установил на заявения адрес на пребиваване, което е показателно, че заявеният адрес на пребиваване е посочен единствено с цел получаване право на продължително пребиваване в Република България. Това, че не живее на адреса е прието за показателно, че предоставените данни за предоставяне на продължително пребиваване в България са неверни, поради което е предложено да бъде издадена заповед за отказ по заявлението.

С обжалваната в настоящето производство заповед рег. № 513з-6877 от 09.06.2025 г., началникът на отдел “Миграция” - СДВР, след като се е позовал на изложеното в предложението до него, на основание чл. 26, ал. 1, вр. с чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, е отказал предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по заявление с вх. № 101412 / 20.05.2025 г. от Б. Й..

От административния орган в хода на съдебното обжалване е представена административната преписка.

По искане на жалбоподателя в открито съдебно заседание от дата 30.09.2025 г., като свидетел е

разпитан собственикът на апартамента, нает от жалбоподателя А. Челак. От показанията му се установява, че Б. Й. е наемател на неговия имот, ползва го, обзавел го е, в жилището има негови вещи, тоалетни принадлежности и пр. В имота има следи от ползването му. Свидетелят заявява, че често посещава имота, но не живее там. Заявява още, че в края на месец май Б. Й. му е споделил, че трябва да замине за чужбина във връзка с някакви документи по отношение заявлението му за пребиваване в страната.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл.147, ал.1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от началника на отдел “Миграция “ - СДВР, МВР в съответствие с правомощията, предоставени му със заповед № 513з-2396/24.03.2021г. (л. 45 от делото) на директора на СДВР, издадена на основание чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ. Съгласно представеното от Началник на 01 сектор към отдел „Човешки ресурси“ – СДВР удостоверение рег. № 513р-25252 от 10.03.2025 г. (л. 60 от делото) именно издателят на заповедта е изпълнявал длъжността по заместване в периода, в който е издаден обжалваният административен акт.

При издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. На жалбоподателката е дадена възможност да се запознае с документите по преписката и да предяви писмено своите искания и въпроси. От същата в хода на административното производство са изискани допълнителни документи с оглед доказване на претендираното от него право. Изложени са фактическите и правните основания при издаване на отказа и същият е мотивиран.

Атакуваната заповед е издадена на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, според който се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ – когато е представен документ с невярно съдържание или са декларирани неверни данни.

Съгласно чл. 24, ал.1, т.10 от ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са получили право на пенсия съгласно законодателството на Република България, държавата си на произход или друга държава, и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната, като задължително изискване за получаване на такова разрешение е лицето да има и осигурено жилище - чл. 24, ал. 2, предложение първо от ЗЧРБ. В чл. 23 от ППЗЧРБ са определени документите, които се изискват при издаване на разрешение за продължително пребиваване в посочения случай, а по аргумент от чл. 24, ал. 2 от ЗЧРБ, за получаване на разрешение за продължително пребиваване лицата трябва да имат осигурено жилище, следователно в тези случаи се изискват доказателства за осигурено жилище. По делото липсва спор относно гражданството и статута на жалбоподателя, както и че за получаването на разрешение за продължително пребиваване същият е заявил, че разполага с жилище на адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]08.

Административният орган в хода на административното производство извършва проверка, за да установи, че към момента на получаване на разрешението има реалната възможност и годно правно основание да обитава жилището, за което представя доказателства. В случая е безспорно установено формалното изпълнение на изискването по чл. 26, ал.2 от ЗЧРБ. От събраните в хода на съдебното производство писмени и гласни доказателства се установява, че жалбоподателят и неговата съпруга имат осигурено жилище на територията на страната. Представени са договор за наем, заявление до домоуправителя за вписването им в книгата на етажната собственост като

ползватели с приемо-предавателен протокол към него, доказателства за заплащане на разходи за ползването по Закона за управление на етажната собственост (ЗУЕС). Тези документи като частни не притежават обвързваща съда материална доказателствена сила и трябва да бъдат ценени с оглед на останалите доказателства по делото. Пред съда собственикът на имота и наемодател потвърждава, че имотът се използва от семейството на жалбоподателя, че има негови вещи, че той живее там със съпругата си. Тези доказателства, ценени в тяхната съвкупност, водят до извод, че Б. Й. има осигурено жилище на територията на страната. Те не противоречат и на установеното при проверката, извършена от служители на отдел "Миграция", отразено в докладна записка рег. № 513р-56489/ 30.05.2025., доколкото в нея е посочено, че при проверката на място не е установен търсеният чужд граждани. На адреса е установен г-н А. Челак, който е собственик на жилището. Заявеното от съседа г-жа К., че не е виждала търсения чужд гражданин и че на адреса живее г-н Челак, се опровергава от показанията на разпитания свидетел и представените писмени доказателства, които не са оспорени. При извършена повторна проверка с докладна записка с рег. № 513р-62485 от 13.06.2025 г. е отразено, че на посочения адрес не е установено никой. Въпреки това при съмнения органите по контрол на чужденците са могли да направят допълнителни проверки - да се свържат със собственика на имота, да го посетят лично по друго време, когато са там обитаващите го и пр. Преценени в тяхната съвкупност събраните по делото доказателства водят до извод за необоснованост на извода на административния орган за наличие на основание по чл. 10, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ.

В допълнение, от събраните доказателства се установява, че жалбоподателя има издадена виза за дългосрочно пребиваване, за което издаване също е необходимо да се представят доказателства за наличие на осигурено жилище.

По изложените съображения, административният акт като незаконосъобразен трябва да бъде отменен. Предвид естеството на административния акт, съдът не може да реши спора по същество, поради което и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК административната преписка трябва да се изпрати на компетентния административен орган за ново произнасяне, съобразно дадените в мотивите на настоящия акт указания по тълкуването и прилагането на закона.

С оглед изхода на спора, на жалбоподателя трябва да се заплатят сторените разноски в размер на 1010 лв., от които 10 лв. платена държавна такса и 1000 лв. заплатено адвокатско възнаграждение. Съдът намира за неоснователно възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение, тъй като то е в минималния размер, определен съгласно чл. 8, ал.3 от Наредба № 1 от 09.07.2024 г. за възнаграждения за адвокатска работа.

С оглед на гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 1 и чл. 2 от АПК, Административен съд София-град, 45 – ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Б. Й., гражданин на Турция, [дата на раждане] , в С., с персонален номер 49837831586, притежаващ паспорт № U29017394, издаден на 12.12.2022 г., Заповед рег. № 513з – 6877 от 09.06.2025 г. на Началник отдел „Миграция“ към СДВР, с която се отказва предоставяне на продължително пребиваване в Република България по заявление вх. № 101412 / 20.05.2025 г.

ВРЪЩА преписката на началника на отдел „Миграция“ при Столичната дирекция на вътрешните работи за ново произнасяне по заявлението на Б. Й..

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на Б. Й., гражданин на Република Турция, разноски в размер на 1010 (хиляда и десет) лева.

Решението подлежи на обжалване в 14 – дневен срок, считано от получаване на препис от

настоящото решение, съгласно разпоредбата на чл. 211, ал. 1 от АПК.